

Joan Dolç

el pensament de les imatges

per Fèlix Edo Tena

Joan Dolç (Alboraia, 1956), un personatge polièdric que ha dedicat la seva vida a la literatura, a la fotografia i al cinema i que des de l'editorial In Púribus Llibres ha editat *Balanç d'existències* i *No escapareu*, que situen el centre d'atenció en la relació entre el text i la imatge.

un abandó de l'escriptura. Un repàs d'aquesta heterodoxa trajectòria ha de situar per força en l'epicentre les relacions entre el llenguatge i l'audiovisual.

Textos i imatges

Joan Dolç s'inicià en el món literari amb Rafael Arnal, amb qui va publicar dues novel·les d'èxit, *Putxa misèria!* (Columna, 1986) i *Amb la cua encesa* (Columna, 1990), i va fundar L'Eixam Edicions. Ja en solitari, és

En el catàleg de l'editorial valenciana In Púribus Llibres destaquen un parell de llibres de fotografia que acompanyen amb un text literari cadascuna de les imatges seleccionades. El gran valor de *Balanç d'existències* (2015) i de *No escapareu* (2017) és que situa en el centre d'atenció la relació entre el text i la imatge, cosa difícil des del moment que a les fotografies es pot veure molt més del que hi ha, però aquesta presència no sempre és evident a primera vista. Els textos volen apropar-se a aquest caràcter connotatiu, és a dir, tracten d'explicar allò que està només suggerit o indicat en la significació primària o denotativa. L'autor d'aquests llibres és Joan Dolç (Alboraia, 1956), que també és el director editorial d'In Púribus Llibres. Dolç no és un desconegut en el món de la cultura catalana. Durant les dècades de 1980 i 1990 es dedicà a la literatura, fins que arribà un moment en què orientà la seva carrera cap al cinema i la fotografia, sense que això significués

autor de tres novel·les més: *Els ulls de l'aranya* (Columna, 1991), *La corbata silenciosa* (Columna, 1992) i *L'onanista ambiciós* (Columna, 1994). Són obres sarcàstiques centrades en la presència d'un individu superat per les circumstàncies tant referides a la realitat d'un capitalisme que només pensa a optimitzar els beneficis com a la quotidianitat del valencià que assisteix amb perplexitat a la solista de la seva realitat cultural. Aquesta doble preocupació, que es resumeix en les maneres de fer front a la indefugible qüestió de la identitat en un món global, Dolç l'ha reflexionada amb molta clarividència en diferents articles i assajos, recopilats en *La pura veritat i altres mentides* (1996, L'Eixam), *El pecat original i altres malentesos* (1999, L'Eixam) o *Batalles perdudes* (2004, L'Eixam). D'altra banda, si bé la seva és una prosa molt vigorosa i complexa, cal destacar que pensa en imatges i les descriu amb una vivacitat que trenca la bidimensionalitat del text.